

CSONTOS JÁNOS

Cím nélküli versek

*Zenélt a nyelv, s te lépre léptél: labdázott véled ingovány.
Meteorokkal telt a légtér, gyík ejtőzött a szirt fokán.
Flóra és fauna vigasztalt, törvénnyé ért pár kósza elv.
Körbeülték némák az asztalt, s kitépve hevert lenn a nyelv.*

*

*Az ómodor, mint szép anakronizmus, a rojtos égen függelék-bazár.
Tépazza bár rövidlátó cinizmus, a láthatár az mégsem léthatár.
Az újhazákban mélabús a múlás, pár nemzedék még koloncot cipel.
A volt idő, akár a vakondtúrás, a gazdát indulattal tölti el.
Hisz mit sem ér a csillagképi másság, tűnt égövön csiszolt tapasztalat:
nincs optika, hogy sebét látva lássák, ki elvérzett a gézkötés alatt.*

*

*Egy kukoricaföldnyi rögzös pálya, a végtelen sor végén szeder vár rád,
a kapa veszélyes a mezítlábra – s a porciózott örökkévalóság
mint létmodell; de jobban érdekel még a göllövészet metafizikája,
a háztájiban maradsz makacs vendég, és fel sem tűnik: mindig lejt a pálya.*

*

*Az erdő mint a múlás színhelye. A kultúra mint csillámló hazugság.
Az égbolt ámitással van tele, de sűrű éjet rögzvalóság csuk rád.
A máz, mely nap ha éri, megreped. A kanálisba szivárgó vagyton.
Lám, elveszítéd egyetlen pered: az otthonod a baljós ősvadon.*

*

*Járnak-kelnek a lelki bénák, visszhangoznak a holt szavak.
Harangjaink mind siketnémák, szemünk a szivárványra vak.
Téblábolnak az elhívottak, nyomulnak önhitt törtetőök.
Lázban égnek a hült halottak, túszként tartva a tört időt.*

*

*Vereségem learatom: ez a túlélő-maraton.
Nem vagyok méltó hírvivőnek, kalpagomra is célba lönek.
Nem doppingolnak sem piák, sem vérszegény olimpiák.
Nem hajszol sírba a robot – most épp morzézni tanulok.*

*

*Egy régi könyv már nem édesszülötted,
egy régi versnek az vagy: mostoha,
habár meg nem tagadnád soha,
korhadozó pálcát tör fölötted,
talán felszakít a régi ötlet
hegedt sejtet, elhalt szövetet,
hogy a lélek is beleremeg,
míg az emlék táncot rop körötted.*

*

*Flagellánsok baktatnak az úton,
törvényüket nem szignálta Newton,
vár rájuk egy nyirkos, ó kolostor,
fali szögön pihen meg az ostor.*

*

*Démonokkal vad csatában óv a pajzsod, brong a bronza,
forr a vér s a torna díja szíved hölgye, Esperanza.*

*

*Tán a gének hasonló rajza,
piruett omló ormokon,
vagyunk véletlen vérrokon,
krétával húzott macska-bajsza,
graffiti-történeti gesztus,
utcamuzsika, áradó,
áteredő bennünk a jó,
körülölel a tenger textus.*

*

*Az eső csak szemetel, szeplődzik a tócsa.
Még egy csalfa mese kell eltakarodóra.
Még egy csiszolt hepiend, halivudi ábránd,
s elkerül e regiment hollótollat, kátrányt.
S ím, az idő kiderül, fuldokolsz a porban.
Hepi vagy már cefetül, a sátán se horkan,
triumfál a szeráfhad, sose dúrban: mollban;
a bünt végképp leráztad – nem tudni, hogy hol van.*

*

*Ha ismernéd az elkövetkezőket
egy kitágított jelen foglyaként,
kit a fátum váltságul ígért
tárlójában porló múltidőknek,
tán megölne fád érdektelenség,
az élet, mely túl titoktalan
(címszó, kinek rendelt sorsa van),
s volnál önnön gyászmiséden vendég.*

*

*Átrepültél három óceánt, négy-öt földrészt, jópár szigetet –
s ott vagy épp, mint ki sehol se járt. Átrepül a gyermek képzelet.*